

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. [4.] Super Cathedram. Necessaria est cathedra, in qua ipse Deus nos docet, vbi vera sapientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

sciam, quae docebat Christianum à Christo in tantam assertum libertatem vt non teneatur agnoscere superiorem nisi Deum; specialiter autem eos, qui ad tantum perfectionis gradum ascenderant, vt uullos audiant Praelatos, & quos solus Deus intus in cordis viscibus illuminat. O fidei Catholicae defectores: error est, haeresis est. Quamuis sit sanctus, quam perfectus, quātos in virtute feceris progressus: Etiam si Apostolus, si Euang. i. 1. 2. &c. Rationem autem subiungit D. Chryso. Neque enim pietatem subuersit ista subiectio, nec contra perfectionem militat etiam Evangelicam: lex enim Evangelica, lex Moysi, legi naturae non contradicunt. Ex lege naturali manat obligatio obediendi superioribus, illa uero per legem Evangelicam non erat destruenda, sed perficienda, & praeclearior voluntatis resignatione conseruanda. Quando beati in caelo regnabimus, non erunt superiores, qui praecipiant, qui leges scribant: Tunc enim implebitur illud Apostoli: *Euacuabit omnem Principatum, & potestatem, & virtutem, & quod praedixit Isaias: Regnabit Dominus solus.* Porro in hac uita: *Omnis anima potestatibus superioribus subdita sit.* Hinc edocet Apostolus hanc conclusionem: *Itaque qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit.* Constituit Deus, vt inferior obediat superiori, mulier marito, filius Patri, subditus Domino, Regi feudatarius: Qui his igitur se opponit, Dei se opponit ordinationi, & consequenter ipse sibi aeternam procurat damnationem: *Qui autem Dei ordinationi resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt.*

§. 4. Super Cathedram. *Necessaria est cathedra, in qua ipse Deus nos docet, ubi est uera sapientia.*

7 **L**icet hoc ita sit, quod in omni genere creaturarum uoluerit Deus ordinem quemdam esse superiorum & inferiorum, singulariter tamen hoc decreuit in statu spiritali, & Ecclesiastico, in quo uoluit vt essent superiores, & Praelati, Curati, Episcopi, Archiepiscopi, Patriarchae, uelut illustissimi caeli, alij alijs superiores, ac uisus summus omnium Praefes, supremus scilicet Pontifex, tanquam primum mobile à quo deperdet auctoritas motusque ceterorum. Licet autem durum quid esse uideatur ipsa subiectio, quae omnes astringit, nequaquam talis est, sed e contra nulla suauior dispositio, in magnum nostrae salutis beneficium. Ac inter cetera ad eum finem hoc statuit, vt in mundo cathedra uisibilis

erigeretur, in qua sedent superiores, vt nos regant, gubernent, doceantque. Valde luculenter agit Iob (interprete D. Chryso.) de diuina prouidentia, supernaeque dispositione, circa ueram sapientiam, exponens qua ratione illam nobis & doceat & communicet. Quasi querulus introducit, ex eo quod ubi inueniatur sapientia, nesciat: *Habet argentum uenarum principia, & Job. 28. 1. auro locus est, in quo confisur: ferrum de terra collitur, & lapis solutus calore in as uertitur, &c. Sapientia uero ubi inuenitur, & quis est locus intelligentiae?* Hoc supponit, praecise nobis esse necessariam sapientiam supernaturalem ac diuinam, qua saluemur, sine qua nemo sibi certam promittat uiam ad caelum, nec ueræ consecutionem beatitudinis: dein quod illam nō stris uiribus aut ingenij acumine assequi minimè possimus, sed requiri necessario, vt eam nobis Deus infundat, ipse illuminet intellectum. Praclare hoc dixit sapiens: *Quis hominum scire poterit cōsiliū Dei? aut quis poterit cogitare quid uelit Deus, &c. Difficile estimamus, quae in terra sunt, & quae in prospectu sunt, inuenimus eum labore. Quae autem in caelis sunt, quis inuestigabit? Sensum autem tuum quis sciet, nisi tu dederis sapientiam, & miseris Spiritum sanctum tuum de altissimis: &c. & quae tibi placent didicerunt homines: nam per sapientiam sanati sunt, quicumque placuerunt tibi Domine à principio.* Nec enim homo ex se aut scit aut scire potest, quis sit suus uerus finis, nec in quo sua consistat beatitudo: nec ad quid eum Deus in hoc mundo creauerit, nec media, quibus eam possit assequi, nec opus ab illo requirat Deus, nisi Deus hoc illi reuelarit.

Hinc illa tam sagax, piæque celestis sponsa *Ser. 40. de Verbo. Domini cap. 7. &c. Indica mihi seqq. quem diligis anima mea, ubi pasceas, ubi cubes in meridie. Ne uagari incipiam, post greges sodalium tuorum.* Singula uerba suam habent energiam, praesertim si singula in lingua sancta perscrutemur, ac ne discursum fustis extendamus, dico, quod caelica loquatur sponsa, suam pta metaphorā ab illo, qui progressus ad ciuitatem, in qua omnia sua bona haberentur, uiam non sciret, sed hoc solummodo quod uia tantum recta sit ac uera, ceterae uero praecipitiae, & quibus occurrat, ac incidat in tigrides, leones, uros, speluncas serpentum, aspidū, &c. Si uir ille decurreret quadruo, semitis ab omni parte aperto, atq; cerneret tritas, in quarum initio multū adstarent, dicerentq;: *Charissime, haec est uera uia ad uitam, reliquae*

In catena Graca. Sap. 9. 11. I. Similitudo.

ducunt ad interitum & mortem; quã mille turbatus, quam halitaret attonitus? Quantum illi foret beneficium, si quis illi via ducem secutum ac fideliã dare promitteret de quo hoc probè nosset, quòd cum nec posset eludere, nec seducere, cui fidem dare tuto, quem sequi posset omni postposita incertitudine. Omnes ex natura proficiscimur, & in communi desideramus beatitudinem. In hoc omnes (ait D. August.) conveniunt, & ad propositum referunt, iocum illius mimi, qui die quadam cunctos invitavit Romanos promittens, se omnibus diciturum, eodis singulorum desideria ac voluntates. Omnis igitur congregatus, sic ait: Quotquot huc simul convenistis, hoc optatis: *Vili vultis emere, & carò vendere.* & goginquit D. Aug. dico, venis dixisset, si dixisset: *Omnes beati esse vultis, miseri non vultis.* Hoc est tam omni certo certius (ait) vt cum sit primum principium inter philosophos, Academicos, nihil esse in hoc mundo certum; Cicero tamen inter illos eminentissimus, hunc præclarum dialogum quem in titulo *Horrensus*, ab illa propositione exorditus sit; *Beati cer. è omnes esse volumus.* Multas universales propositiones (ait D. Aug.) statuerunt philosophi ac poetæ, nullam tamen, hac certiore ac sapientiore. Iunius Poeta, hanc asseruit: *Omnes mortales, sese laudari exoptant,* &c. hæc & alia plurimæ suas patiuntur exceptiones, vt ille prosequitur, hæc verò nullam: *Omnes volumus esse beati;* cuius rationem assignat doctissimis argumentis D. Thomas.

D. Avg. L. 13. de Trinit. c. 3. 4. 5. To. 5

II. Desideramus omnes ex natura esse beati.

1. 2. 3. 4. 5. a. 8.

6. 7. 8.

III. Quomodo acquiratur beatitudo.

D. Avg. L. 19. de civit. c. 1. & seq. To. 5. Trinit. To. 9. L. de philosophia.

Attamen hoc opus, hic labor est, quòd si homo querere velit viam ad illam beatitudinem, milleis occurret. Quidam etenim opinantur, ad beatitudinem viam carpendam esse diuinarum ac totius orbis bona conquirenda; *Beati dixerunt populum cui hæc sunt.* Alij docebant, seculandas esse delicias sensuumque voluptates; alij gula desideria epulas, epedias; Alij studia philosophia. Alij dignitates, honores, loca primaria; alij bona corporis, alij bona animæ, alij ambo hæc; & hoc modo tantam impenes differentiam, vt auctore D. Aug. ex doctrina sapientissimi Varonis circa hanc propositionem ducenta octoginta octo diuersa inueniantur opinionones. Sibi proponit D. Aug. quòd in iuitio cuiusque huius viæ, multi sint, & quisque eorum dicat; nostram sequimini sententiam, hæc est certa & veraque via. Fuerunt quidam Philosophi, de virtutibus & vitij subtilia multa tractantes, desipientes, diuidentes, ratiocinantes, sapientiam suam buccis conseruantibus ventitantes, quæ etiam dicere aude-

rent hominibus: nos sequimini, sciam nostram tenere, se vultis beati esse. At super hæc directa ad cælum via, est vera sapientia, fides legitima, Dei cognitio, mysteriorum Christi scientia: *Hæc est vita eterna, vt cogascant se solum Deum verum, & quem misisti Iesum Christum.* Vt declarat D. Augustinus Thom. Hoc quis securabitur? quis capiet? Non magis fuit quidpiam familiare inter homines, quàm quemque suas vias ingredi, & tot inuentos apertaq; sunt viæ, quot fuerunt hæretici, ab exordio mudi, quisque eorum suam appetit viam, & cum classe sua gressu clamant: *Hæc eundem, si non vis abetere.* Hæc Pelagiani, hæc Priscillianistæ, hæc Manichæi, hæc Ariani, hæc Sabellianæ &c. Omnes hi elata voce clamabant, inuitabant, que transeuntes in ea, ite viæ suæ, hanc esse securam affirmantes. O quales habuit D. August. disputationes cum Dona istis, & Pelagianis D. Athanasius, D. Ambr. contra Arianos, D. Leo Papa, D. Gregor. contra Euthychianos, D. Cyrillus Hierosolymitanus contra Macedonianos, Dionysius Alexandrinus contra Sabellianos &c. Oh peccata vero nostra, ac dolendam sortem, nostra tempore quæ videmus ac dolemus Lutheranos, Zwinglianos, Calvinistas, Anabaptistas &c. Qui magistris emeruerunt, ac vix ducentes innumeris populis sese obtulerunt, impletos quod Christus prædixerat successuros novos doctores, viam ductores, ac perditionis magistris, qui dicent: *Hic est Christus aut illic.* Sponsa considerat cælestis hanc varietatem, non quæ vitæ vitam tan um esse viam beatitudinis, reliquas verò vt præcipua ad ruinam tendere. In tanto igitur magistrorum numero, qui se duces iactant viarum, quã ratione tutum certumque discernam? Hæc de causâ, sponsum rogat, vt ipse, qui est veritas & sapientia, illam ei ostendat, ac doceat, ne à recto deuiet tramite, magistros sequens erroris. *Iudica mihi quem diligis anima mea, &c. ne vagari incipiam.* Ne statim in principij veræ fidei abetrem, ductore magistro mendaciorum. Hoc igitur est, quo Iob anxius hærebatur: *Sapientia vbi inuenitur, & quis est locus intelligentiæ.* Si nec auri argentique inuaderet conquirendi sollicitudo, iam non via intenuatur, in abditissimis videlicet terrarum venis; hæc enim omnia in iisdem solis virtute procreantur: *Habet argentum venarum suarum principia, & auro locus est, in quo conflatur: sapientis vero vbi inuenitur?*

